ВѢСТНИКЪ
ПЕРЕМЫСКОИ ЕПАРХІИ.

Рôкъ 1898. Выдано 16. Вересня. Ч. X.

Ч. 61.

Всѣ народы Австрійско-Угорскои Монархіи задрожали зъ болю и перераженя на нечувану вѣсть смутку, що ихъ вразила до глубины серцця.

Смертоносне оружіє пôдлого скрытоубійника убило Матѣрь нашои отчины. Єи Величество наша Найяснѣйша Панѣ Цѣсарева и Королева ЄЛИСАВЕТА дня 10. вересня с. р. зôстала замордована ударомъ штилєта въ сердце рукою безбожного анархіста въ мѣстѣ Женевѣ въ Швайцаріи.

Тая Найдостойнѣйша Панѣ, що никому въ житю своимъ ничого злого не здѣлала, що жите своє посвячала доброчинности для хорыхъ, убогихъ, опущеныхъ и терпячихъ, що домамъ Божимъ, шпиталямъ и заведенямъ добродѣйнымъ щедрѣ запомоги давала, згинула невинно зъ руки бѣшеного ворога всякого ладу людского и закона Божого.

Мовь бы громъ зъ ясного неба ударила вѣсть тая всѣ народы не лишь Австріи но и цѣлого свѣта; бо съ перестрахомъ узрѣли они, що мѣжь ними жіютъ одыницѣ не вартѣ назвы имени чоловѣка, злочинники для котрыхъ нема ничь святого, що въ бѣлый день нападаютъ найневиннѣйшѣ и найвысшѣ Особы.

Загальною, горячо отчутою жалобою покрылись всѣ народы дорогои нашои отчины Австріи, а въ той великой родинѣ народôвъ и мы Русины вѣрнѣ сыны великои Австро-Угорскои Монархіи.

Слезавымъ окомъ и сердцемъ повнымъ горячо отчутого жалю споглядаемъ на трумну нашои Дорогои Цѣсаревои, и лучимо жаль нашь, и боль въ спôвчутю съ зраненымъ отъ болю сердцемъ Найяснѣйшого Пана нашого Цѣсаря и Короля Францъ-Іосифа I.

Спôвчуємо съ Нимъ, найлѣпшимъ Отцемъ нашимъ, що въ часѣ 50-лѣтного панованя свого, тôлько ласкъ, дарôвъ и доказôвъ отцѣвскои любви дававъ всѣмъ народамъ скиптру Єго пôдчиненымъ. Отчуваемъ гôркій жаль и смутокъ, якій стиснувъ сердце Найяснѣйшого Пана и Цѣсаря нашого, що недавно еще зложивъ въ передвчасну могилу єдынака своего Сына, неôтжалованого нами Наслѣдника Престолу Архікнязя Рудольфа, а нынѣ зложити мае Найдостойнѣйшу Подругу житя свого, що вѣкъ свôй посвятила и щастя свого шукала ино въ милосердію и доброчинности для потребуючихъ и терпячихъ.

Направду, новый той крестъ, новый той ударъ, що зъ невыслѣдимыхъ совѣтôвъ Божихъ упавъ на Найяснѣйшого Пана и Цѣсаря нашого причинить ся лишь до того, що узы любви, вѣрности и преданности, якѣ народы Австріи съ Найдостойнѣйшимъ Милостиво намъ Панующимъ Домомъ Габсбургскимъ и съ Освященою Особою Єго Величества Цѣсаря и Короля нашого Францъ-Іосифа I. лучили, еще тѣснѣйше получать ся!

Занесѣмъ горячѣ молитвы нашѣ до „Царя Царей“, щобы праведну Душу Найяснѣйшои Панѣ нашои Цѣсаревы Єлисаветы принявъ въ царство свое, а щобы Дорогого сердцямъ нашимъ Пана и Цѣсаря нашого Францъ-Іосифа I., котрого подобалось Богу такъ тяжко засмутити, потѣшивъ, хоронивъ, и благословивъ!

Я изъ своеи стороны ôтслуживъ уже съ ВПр. Капитулою дня 14. с. м. въ моей катедральной церкви поминальне богослуженє за упокой душѣ благовѣрнои Цѣсаревы и Королевы Єлисаветы и зложивъ чувства вѣрности и преданности и спôвчутє жалю для Найдостойнѣйшои Особы Цѣсаря нашого за себе, Капитулу, Клиръ и вѣрныхъ моеи Епархіи на руки ц. к. Представителя Власти. Поручаю теперь Всч. О. Душпастырямъ, щобы въ найблисшу Недѣлю прочитали се посланіе народови, завôзвали єго до горячои молитвы за здоровє Цѣсаря и за упокой душѣ бл. п. Цѣсаревои Єлисаветы, заповѣли и ôтслужили въ найблисшôмъ дни торжественне заупокойне Богослуженє съ парастасомъ за упокой душѣ Єи; запросивши, где бы находили ся, ц. к. и автономічнѣ Власты и школы, послѣ попередного порозумѣня ся що до дня и годины.

От Еп. Ординаріята.

Перемышль, дня 15. Вересня 1898.

Константинъ,
Епископъ.

Зъ печатнѣ Н. Джулыньского въ Перемышли.